O gală simfonică vieneză

(Grigore Constantinescu – 17 septembrie 2011)

Dacă ar trebui căutată o caracterizare pentru întreaga desfăşurare a unicului concert susținut de Wiener Philharmoniker la Sala Mare a Palatului, sub conducerea lui Franz Welser Möst, probabil că ar fi potrivit termenul de „protocolar". Înțelegem prin aceasta preocuparea pentru calitate, corectitudine, ținută stilistică, respectare a criteriilor de adaptare la locația sonoră și economia desfăşurării în timp a programului, în parametrii simetriei și echilibrului. Entuziasmantele evenimente ale concertelor anterioare, în care nu am recunoscut întotdeauna un asemenea şir de principii, au supraîncălzit publicul. Acum, aprecierile valorice ale audienței au adus aplauzele cuvenite, pentru care dirijorul a oferit, fără negocieri, un supliment „wienerisch" solicitat. Totul la o acordare egală a balanței de relații podium-public.

Încă de la citirea programului, protocolarul era existent, vienezii optând pentru un Mozart, un eşantion componistic din creația de tinerețe a lui Enescu și o simfonie de stagiune, aleasă dintre „necunoscutele" lui Dvorak. Suntem astfel la linia de mijloc dintre interes și satisfacție. Interesul ne vine dinspre cei doi soliști ai **Simfoniei concertante** de Mozart, violonista Fanny Clamagirand și violistul Antoine Tamestit. Vioara sensibilă a tinerei interprete a avut capacitatea apropierii cântului de vocalitate în nuanțare, unită cu limpezimea intonațională și luminozitatea sonorității. Mai cunoscut din emisiunile de la Mezzo, Antoine Tamestit evoluează cu un expresiv „drept la replică" față de vioară, continuând ideile, păstrând ambientul și împlinind afectiv cuplul. Sunt calități mozartiene pe care această capodoperă le solicită, trăsături interpretative dublate de antanta cu orchestra și pulsul riguros dirijoral.

Acestei satisfacții îi urmează și parcurgerea celor două **Intermezzi op.12** de Enescu, piese europene care se pot cânta fără efort pretutindeni, deoarece fluidul **Rapsodiilor române** sau Simfoniei întâi nu le domină expresia. Möst le-a realizat din perspectiva unei luminozități discrete, capabilă a fi preluată în înregistrase sau în comunicare amplificată, fără a determina ivirea unor rețineri.

Un anume interes ar putea fi considerat că a atras publicul spre **Simfonia nr.5** de Antonin Dvorak. În construcția acestei creații orchestrale recunoaștem ascensiunea de tinerețe spre capodoperele maturității, compozitorul cultivând un anume naționalism care i-a conferit lucrării și titulatura de (încă o) „Pastorala". Spre final apar unele umbre de dramatism, posibil de recepționat spre o atitudine mai energică în emoționalitatea muzicianului ceh. Nu și în cea a dirijorului și orchestrei vieneze, cumpănind exemplar tensiunile și energiile acestui protocol artistic sub care și-au desfăşurat valorile menite a le asigura în timp celebritatea europeană.